

Ferencz Győző

ÉS KI A MÁSIKAT?

Melyik a bűnös?

A. J.

*Meghalt a vén Test; – kiterítve
Fekszik az első éjjelen:
S éjjélkor, ím, mert zárva idve,
Fölötte egy árny megjelen:
A Lélek, meztelen.*

*Megáll fejenél, s néz merőn a
Homlokra, hol lakása volt;
Minden, még mintha, ismerős: ma,
Mit viasszá sápaszt a Hold,
Átlehelte a port.*

*Nézi, egyre értetlenebbül,
A hüvelyt: szinte idegen.
Szállása volt? Ha egyszer ebből
Kiszállt, csak ideiglenesen
Sincs helye idebenn.*

*Hogy nyűg, csak nyúzza, veszekedtek,
A Test tékozol, nem vigyáz.
S kívül a Lélek, maga, reszket,
S közel – belülről fűti láz –
A végelszámolás.*

*Épp testben? Épp lélek? A percben,
Mely dönt, nem fértek már együtt:
Elég, vélte, minek pereljen,
Váljanak szét, akad ürügy
Zárni közös ügyük.*

*S volt, és a Test: lélektelen halt;
Ő túljutott, de mégse át.
Hova tovább, ha semmi sem hajt?
Bizonyosság vágja marja, vád:
Ki ölte meg magát?*

A Lélek hátrál, meg ne lássák,
Ahogy testetlen szétoszol.
Nézi még beomlott lakását,
Nézi magát, és nincs sehol;
Elnyelte a *Seól*.

F GHIJ K

Vár mennyi minden még kidolgozásra!
És marad annyi sok *kezdetleges*.
Mit tárhatnék föl, ha így, ide-zárva?
Befejezetlen, mire vége lesz.
Hány még a harminckettő, kérdezik;
S elég – mire az utolsó kihull,
Elhagyom málló törmelékeit
Ittlétemnek: s fölfoghatatlanul
Csak nézem, honnan nőttem ide, hogyha
Innen oda meg folyton csökkenek,
S végre, fogatlan, magamból kifogyva,
Az egészszből csak annyit értve meg,
Mind kevesebben és keservesebben,
Hogy egyszeri és megismerhetetlen.

A NYELVTAN MENEDÉKE

Egyetemi tanítványaimnak

Majd beleszürkültök ti is
Az egyetemes szürkeségbe,
És néznétek föl, *áthatón,*
Az egyenletes-szürke égre,
Fürkészve halmaz-állagát,
Bomlasztva, ami bonthatatlan,
Két komponense megkötött,
És egybe-részbe így ragadtan
Ritkulhat vagy sűrűdhet épp:
Már mindig az a szürkeség.

Ha bennem is, máshol se más,
Ha bennetek, nincs más se máshol –
Javasolnám, vizsgálni azt
Hiába, ami behatárol;
Annyi ha van, épp valami,
Jó, ha megkülönböztető jegy:
Ki-ki szemlélheti magát,
Így elválík az *én* a *tőled*:
Mást tehetvén mit egyebet,
Szüksül kétségben az egyed.

Színkép-elemezni minek,
Mily árnyalatot ölt a massa,
Amely elárad rajtatok,
S eltérésetek egybemossa;
Magatokkal törődjetek,
Legyetek mása magatoknak,
Minden más így maradhat így –
Immár én is *én* maradok csak:
Mire fölszív a szürke-mély,
Foglalt minden szám és személy.